

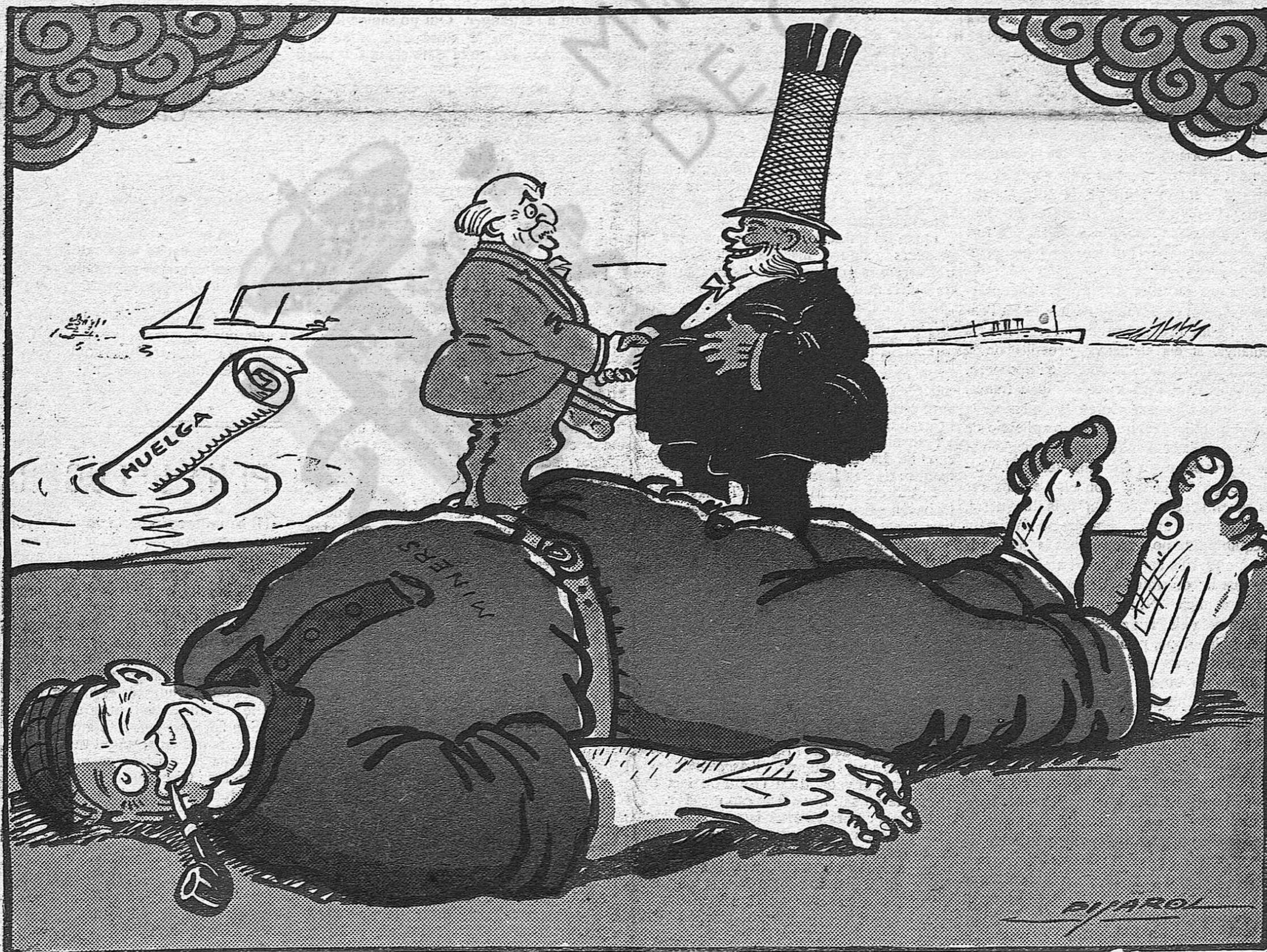
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS. DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50, - ESTRANGER, 2'50

LA TREVA EN EL CONFLICTE ANGLÈS

—Se'l feilita, senyor Lloyd!... Sembla que la cuca és morta.
—Sinó és morta, fa el mort, que per a anar tirant nosaltres, és lo mateix.

La ferida oberta

Els fets vermells que omplen, aquí i a fora, les cròniques dels diaris, demostren que segueix oberta la ferida tremenda que el pobre còs de l'humanitat va rebre en la gran guerra. Ni armistícis, ni tractats de pau, ni Conferències, ni convenis, ni les Internacionals obreres, ni la Societat de les Nacions burgeses, res no ha pogut tancar la ferida. I entre extremitats de febre, la sang raja de la carn esqueixada.

Guerra greco-turca a l'Àsia Menor. A Europa inquietuts i perills que cada dia es renoven. Ara és l'ex monarca d'Àustria-Hongria, que reclamant el tron perdut, provoca els preparatius militars dels pobles veïns. Ara és Alemanya que, persistint en les seves maniobres de mal pagador, fa necessària l'ocupació de nous i extensos territoris pels aliats. Ara és una revolució comunista que esclata a Alemanya. Ara és una gran vaga que esclata a Anglaterra...

A més a més, tres bàrbares guerres de guerrilles, amb atemptats, represàlies i contrarrepresàlies: la d'Irlanda, la d'Itàlia i la d'aquí.

Moralment, aquestes tres guerres menudes són les pitjors, perquè són les que representen un major grau de perversió i maldat. O potser un major grau de bogeria. La gran guerra, no sols ferí la carn de l'home, sinó que li emmetzinà l'ànima. De sang i de verí és feta la present tragèdia del món.

El primer de maig

No serà pas preocupació universal aquest immediat, primer de maig, malgrat els episodis que puguin produir-se en les grans capitals europees. D'Espanya, no'n parlem, car a Espanya, el primer de maig, fora de les seves primeres celebracions, mai ha tingut un caràcter turbulent. Però a París, sí; a Berlín, sí; a tota Itàlia, sí...

I avui, la festa del treball i de la pau, serà la jornada de l'engúnia internacional. Acaba el plaç que el tractat de Versalles concedeix a l'Alemanya per al compliment dels seus compromisos, i l'Alemanya, als dos anys de la seva firma, s'insurrecciona contra el tractat volent-lo convertir en un altre troç de paper. En Briand, preveu l'arribada d'aquest moment solemne i respon a la voluntat negativa d'Alemanya, desde la tribuna del Senat: «Les sancions de Londres no han estat compreses i serà precis pagar més fort si no es vol que la «Entente» faci confessió d'impotència».

Nosaltres no som sospitosos de conservadurisme, ni en política interior, ni en l'exterior, i hem preconitzat un acord amb els alemanys, si els alemanys, peneditos de la tragèdia infinita de la guerra que imposaren, volien iniciar una marxa vers la pau franca. Els alemanys persisteixen en no admetre la seva culpabilitat, rebutjant, amb aplicació de la lògica de la seva innocència, tot pagament que representi per a ells una servitud. Vol-drien pagar, sí, ja que són els vençuts, car ells saben prou lo que són lleis de guerra, però solament una indemnització fàcilment assequible que no estrebantés la seva vida econòmica. Ells no han sofert amb la guerra més que la contribució de sang i les penúries alimentícies. Ni un sol pam de terreny ha estat sota els canons. Si una nit de París, segons Napoleó, podia reparar les pèrdues d'una batalla, sis anys de natalitat alemanya ompliran els buids tràgics. I Alemanya podria tornar a preparar una nova guerra, amb uns pressupostos que permetessin el finançament militar i les fàcils indemnitzacions.

Els aliats persegueixen dugues finalitats amb les reparacions; neutralitzar els danys rebuts i impedir una guerra pròxima. Nosaltres creiem que això no és prou, i que els aliats haurien d'afavorir la democratització de Alemanya i les corrents pacifistes universals. No ho fan. Lamentem-ho, però confesem que estan en el seu dret, fonamentat en les seves idees nacionalistes i conservadores, d'aplicar sancions fortes an aquells que són respon-

sables de quatre anys d'hecatombe, i que an ells, en cas de victòria, no els hi haurien deixat, segons la frase famosa, més que els ulls per a plorar.

Primer de maig... Després de quatre anys de guerra, semblaria lògica una jornada triomfal de romanticisme pacifista. Europa percebeix un doble soroll de guerra, el soroll de la trepidació obrera, i el de les armes que tornen a moure's camí del Rin. *Il faut frapper!* ha dit En Briand. I si Alemanya no acota el front i presenta noves proposicions practicables, els tambors retrunyiran i la gent de guerra tornarà a marxar.

PARADOX

Els llebrers

L'Andreu de l'Espelt, En Milà de San Genís i En Tomàs d'Espoya, eren tres bons caçadors que no deixaven conill en vaga ni llebra quieta als boscos de cà'n Vidal, al Clot de l'Avellana ni a la serra de Mayans.

Quan les guineus i les fuïnes invadien els galliners d'alguna hisenda, s'ajuntaven els tres caçadors i donaven una batuda tan destre i sèria que no quedava una guineu per a contar-ho. Els tres caçadors eren coneguts per la colla dels llebrers.

A la colla va ajuntar-s'hi el senyor Pepito d'Igualada i més tard alguns amics del senyor Pepito. Se organitzaren carreres amb tots els ets i uts: colles de gossos grassos amb criats per a servir-los, correatges lluentos i carrabines nordamericanes, partides de joc a Fransola, dinars esplèndids a cà'l *Americano* de La Llacuna i flirteig amb les noies maques de San Joan de Conilles.

L'Andreu, En Milà i En Tomàs no s'hi trobaven gaire bé en aquestes caceres. Acostumats als seus *Top*, *Tèch* i *Priu*, tres gossos escardalencs que sentien el rastre de les perdius a deu hores lluny, a les seves escopetes antigues i a les seves espadanyes de set penques, se sentien malament entre aquella fortor de cuir nou, aquells gossos de torra i aquells caçadors de monte i baccarrat. Ademés, anant sols s'afartaven de matar cassà i anant amb tota aquella quadrilla no mataben més que el temps.

En Pepito d'Igualada va tenir un altre pensada bona. Va fundar la *Asociación de Cazadores de Igualada y su Comarca*, va arrendar el vedat de l'Agapito, va fer vedar la Pineda i va inaugurar l'*Asociación* amb una cacera al vedat d'En Trullo on feia tres anys que no s'hi havia ficat cap caçador.

Aquella cacera va ésser famosa. Els caçadors mataben els conills a la baioneta, agafaven les perdius amb caça-papellones, s'entrebancaven amb les llebres i fins varen matar un pacífic tocino disfressat de porc singlè. Tots els senyorets d'Igualada estaven entusiasmats, però l'Andreu, En Milà i En Tomàs s'hi van carregar de fàstic.

Al cap d'una temporada de funcionar l'*Asociación*, la colla dels llebrers va adonar-se de que mentre tothom s'afartava de matar bestioles als vedats, les guineus, les fuïnes i els gats masqués s'havien multiplicat extraordinàriament i feien de les seves pells coralls de la comarca. Reunits els tres amics una tarda sota el Puig-alt de la Guàrdia, reflexionaren una estona, vegeren clar que allò de l'*Asociación* era un romansó i una mascarada renyida amb la verdadera afició i acordaren separar-se d'aquella colla que anaven a caçar amb bandera i música, tornant a ses antigues i profitoses excursions a la serra de Miralles, als Moyons i a les Alsinetes.

I sobre tot a la sanitàosa destrucció de les guineus, les fuïnes i els gats masqués.

JEPH DE JESPUIS

L'hora de les reformes

«Ara no és l'hora de les reformes, sinó l'hora de la revolució.» Tal ha estat, durant els darrers temps, la tesi d'una part importantíssima del proletariat universal. S'havia cregut que la profunda crisi espiritual i econòmica produïda per la guerra donava les màximes probabilitats d'èxit a un moviment social de caràcter revolucionari.

Si, en mig del trontoll i de les crisis, la revolució total era possible, com a Rússia, l'entretenir-se en les reformes havia estat, en efecte, una pèrdua de temps i d'energies. Quan un hom pot agafar, d'un grapat, tot el que és seu, no ha de conformar-se amb que se li donin petites quantitats a compte. Així, els obrers es trobaren davant el dilema famós: «Tot o res». I calia que's juguessin el tot pel tot.

Però han anat passant els mesos, i aquella revolució total que's considerava inevitable, no ha vingut. I, avui, més aviat s'allunya que no pas s'acosta. Aquesta és la realitat, tant aquí com a l'estranger. Qui no sàpiga llegir aquesta veritat en el llibre dels esdeveniments, senyal que no té clars els ulls, o que no té clar el cap.

Si era o no possible una victoriosa revolució social en els primers temps de la postguerra, és cosa discutible. Allò que'ns sembla indiscutible és que, si l'hora de la revolució ha existit, ha quedat ja enrera en el rellotge històric. Poden venir altres hores, no sabem quan. Mentrestant, les probabilitats d'una revolució social triomfant estan en baixa. Ni el desig, ni l'entusiasme, ni la voluntat, ni la passió, poden destruir aquest fet.

I si l'hora de la revolució ha passat, han d'esperar els obrers que en vingui una altra, tot vivint i treballant en les condicions del règim present? Una tal actitud no seria revolucionària, sinó pràcticament conservadora.

L'hora d'ara és l'hora de les reformes, de les grans reformes socials. L'ideal absolut no ha d'ésser un destorb per a la consecució de millores immediates. El misticisme revolucionari, que converteix l'ideal en un dogma tancat, contribueix paradoxalment a perllongar l'actual règim. Uns quants morts per una banda i altra no curen de cap mal...

El veritable dilema actual, per a la classe obrera, no és aquell del «tot o res», sinó el de «o res, o alguna cosa». Els que contesten «res» fan el joc, sense voler-ho, a les classes privilegiades i posseïdores, les quals poden continuar el seu domini, encara que sigui a costa d'algunes baixes de sang.

FULMEN

La feina d'En Jafà

S'ha dit d'Espanya, que és el país de les paradoxes.

L'afirmació resulta tan encertada, que som, potser l'únic poble del món, en haver trobat el medi de donar a les interinitats aspecte de cosa consuetudinària i permanent.

Els espanyols consumim l'existència en assajos i provatures, en teoricismes i tantejos. En l'ordre polític, sobre tot, vivim en

ple període constituent. Lo que fem amb el cap, ho esborrem amb la cúa.

Per aquesta raó, ve a ésser el mapa d'Espanya un teler immens de Penèlope, en el que es desfà avui, el tros teixit el dia abans, i per aquest tenor, successivament.

D'aquí prové el que no aconseguim arrodonir la fesomia, com a poble. D'aquí, la confusió i el desballestament, que se observen en tots els ordres de la vida pública.

Cada espanyol, és al menys posseïdor d'un mètode personal, segur i infalible, per a resoldre tota mena de problemes relacionats amb la governació de l'Estat.

—Si em deixessin fer a mi...—sentim dir a cada punt.

—Vintiquatre hores em bastarien per a posar remei a la situació—exclama de bona fe el ciutadà pacífic, incapaç de subordinar la seva voluntat al disegni d'un tercer.

Un ministre, un director general, un alcalde, un funcionari investit de mitjana autoritat, tira per terra d'un senzill cop de ploma, lo decretat pel seu antecessor.

El cúmul de lleis, ordenances, disposicions, etc., formarien, apilades, una xarxa espessa, un laberinte capable de desorientar i fer perdre l'esma, al més llest i entenimentat.

Tot això i més que escriuríem si no sigués tard i volgués ploure, ens vé al magí, al assabentar nos de que's tracta, altra vegada, de reorganitzar la policia, que com l'americana d'un tacanyo, ha sigut ja girada vint cops del dret i del revés.

En matèria de policia, creiem que lo més encertat, seria deixar-la com està.

Entre el poble i la Premsa, ja cuidem de posar-la sovint, com nova.

No és aquest, el parer de vostès?

Per la llibertat d'En Samblancat

Es veu que per ara no s'ha pogut aconseguir—amb tot i la petició de la premsa liberal—que En Samblancat fos considerat com un pres polític.

Censura

Sembla que, de resultes de la darrera vista celebrada, pel seu procés contra un article publicat en el nostre setmanari, li han sortit an En Samblancat sis mesos de presó. Però, sembla també que aquesta causa entra dins el darrer indult per als processos polítics i jurisdiccionals.

Celebraríem doncs que la bona nova per al entranyable company nostre fos, no de trasllat de calabòç, sinó de complerta llibertat, que és lo que's mereix *Censura*

PENA LLEUGERA

«Hi ha un recado per a vostè, senyoreta», diu una veu. En el corredor fosc, on ací i allà algunes butllofes elèctriques taquen de llum la paret, s'ha aturat la Gaziela. D'una porta baixa, de la que'n surt una pudor de ranci i de peix fregit, la Cisca, la florista de «Les Fantasies Galants», li allarga un paquet.

La Gaziela, més aviat petita, rossa, de front una mica baix, ulls d'un gris expressiu, de llavis sempre riallers sobre l'esclat de les dentetes punxagudes, és el juguet més delicat que cada dia treballa en aquest *music-hall*.

—Són flors, senyoreta Gaziela. Encara són fresques. Són d'un senyoret que...

Però ella ja se'n ha anat, sense acabar de escoltar a la Cisca, perquè arriba una mica tard i li toca sortir al número següent.

Deixa el ram damunt d'una cadira, i entre les flors s'hi aguanta una tarja. És despulla depressa, pentinant-se després amb una mica més de nirviositat que els altres dies.

Llegeix la missiva: «Hi ha qui l'aplaudirà des de la primera llotja. Si vol afició del que—una mica ferit, però una mica artista—sabria crear-li l'existència que somnio fa

temps per a la dona que admiro, posi's algunes violes d'aquest ram en el pit.» Somriu un xic escèpticament, però també amb una miqueta d'orgull...

Pensa, i en son front s'hi dibuixa una arruga, signe de la reflexió que acaba de tractar. Agafa unes quantes violes... però toca el timbre que la crida a escena i surt corrent. Intencionadament o no, les violes li han caigut de la mà.

El teló s'aixeca, i simulant no posar-hi atenció, ha mirat bé a la primera llotja, en la que hi veu un rostre jove, dur, amb dos ulls que semblen somniar-hi. Cabell castany i amples espatlles; la boca, irònica i trista, deixa entreveure l'angúnia que'l martiritza. Ella pensa inconscientment amb el seu, un tender que li assegura la subsistència: gras, pesat, amb la cara sembre lluenta, dents grogues i sempre amb un somriure de satisfet. Aquell és el seu amant, i el compara amb el de la llotja. Aquest és un artista, sí; que n'és de bella, l'estimació d'un artista! «Però és jove... Tindrà diners? Podrà assegurar-me el luxe en el que'm conserva el tender?» Deixar-lo... Fer-li el salt i passar al costat d'aquest que se li ofereix... Quedaria boca-badat, el pobre cançalader! Seria divertit... sí, però a l'endemà... l'endemà...

Ell la mira fixament; no veu més que a ella. Gaziela se sent dèbil, no sap què determinar. L'encoratjarà ell amb la mirada? El teló cau, i ella es precipita al forat i veu com s'aixeca, amb la cara pàl·lida. Amb prou feines una lleugera contracció de rostre indica la seva angoixa interior. I correctament, fret, altiu, desapareix.

I allà terra, les violes que li haurien portat la felicitat, comencen a marcir-se...

—Cisca! Sabeu qui és el del ram?
—Sí, senyoreta; ja volia dir-li al donar-li, però vostè ha marxat sense ni tan sols escoltar-me. És l'autor de *La Quimera*, que, com ja sap, és l'obra del dia. És un jove molt chic i que no li manca res.

**

Gaziela s'ha endinzat pel carrer fosc. Estreny a la mà dreta les violes que havia deixat caure, i dues llagrimetes li perlen els ulls. Acaba d'apercebre, al sortir al carrer, la silueta grassa del tender que's perfila imprecisament a la claror del fanal del cantó...

FERRAN CAÑAMERAS

Sant Josep, capità general

Diumenge va celebrar-se una festa mística en honor de Sant Josep de la Muntanya, el sant tan amic de realitzar prodigis repartint salut i benestar a aquells que saben demanar-li de la manera que deuen demanar-se les coses difícils a un esclau del percentatge.

No serem nosaltres quins posem reparos a la manifestació d'agraïment que va fer-se a l'imatge del espòs de Maria: al cap-d'avall nosaltres no hem rebut cap agravi del sant, i tampoc n'hem rebut cap favor d'ordre material (d'ordre espiritual és difícil esbrinar si ens n'ha caigut algun a sobre).

Sinó n'hem rebut cap d'ordre material, de benefici, potser la culpa és nostra, doncs hem sentit dir que és costum, no exigència inspirada pel sant que d'ara en avant tindrà ascendent a Capitania, omplir un sobre amb la carta perfumada i un paperet d'aquells que perpetuen la glòria dels nostres personatges històrics.

Lo que no sabem veure és la concomitància que pugui existir d'ara en endavant entre la imatge que al món representa un paper místic bastant passiu, amb la gent armada. El fill de la seva esposa es va passar la vida desarmant els homes, incorreguent en una espècie de llei de jurisdiccions que li va donar el més gros de tots els disgustos.

Quan voldrem solucionar favorablement un expedient de quintes, farem una carta, ens gastarem vint-i-cinc cèntims, i cap a sant Josep de la Muntanya falta gent.

El tramvia ens hi portarà.

J. COSTA I POMÉS

“A lo que estamos, tuerta”

(Variacions sobre un mateix tema)

I

ELS UNS

Lloc de l'escena: El Congrés. L'Allende, tot estirat, entra al saló, acompanyat pel «coro» d'alabarders.

—Estimadíssims amics: crec que ha arribat l'ocasió de oblidà i deixà a recó tots els nostres plets antics. I faig aquest «llament», perquè un ocellet m'ha dit que, de no refè el partit, acabarem malament.

Cierva:—L'invitació ens plau i, com l'ocellet disposa, jo no desitjo altra cosa que l'armonia i la pau.

—Es dir que entesos?
—Entesos.

—Molt bé! En virtut d'aquest pas, quedem units pel sant llas...

—O per lo menys, promesos.

—¡Glòria al polític vident!

—¡Honor a l'abnegació!

—¡I visca la santa unió dels conservadors!

—Amén!

II

ELS ALTRES

Congregats amb molta urgència al rum-rum d'aquest trasbals, els conspicuus liberals tenen una conferència.

—Companys: si no'ns afanyem, s'acosten dies d'horror:

tots els vells conservadors

han entès.

—Ho impedirem!

—Impossible! Ja han firmat.

—I doncs?...

—No hi ha més sortida,

si volem salvar la vida,

que obrar com ells han obrat.

—Ben dit! Unim-nos; borrem

rencors.

—Borrats estan ja.

—I al presentar-nos «allà»,

plens de noble orgull direm:

«Senyor: Venim a aquest lloc,

perquè al fi hi podem venir:

toqueu; no ens fareu desdir:

això és una pena, un bloc».

—I llavors, és natural...

amos de la situació!

—Doncs, amunt! ¡Visca l'unió

del gran partit liberal!

III

A CA'N FRANCISQUET

—Però ¿que no ha vist, don Quico,

quin seguit de «coincidències»?

—Amb aquestes menudències,

jo, francament, no m'hi fico.

—Com si un baf moderadò

entonés els esperits,

sols se senten aquests crits:

«Prou grupets!» «Visca l'unió!»

—Psè!... És la moda que ara impera.

—I vostè ¿què pensa fê?

—Jo?... Com sempre!... M'uniré

amb qui em dongui una cartera.

C. GUMA

La raó, a un moro

El senyor Ossorio i Gallardo, que en sentir parlar del problema social a Barcelona ha de experimentar calfreds, ha dit la seva, a propòsit dels darrers atemptats.

Segons l'ex *joven maurista*, cimal del nou partit conservador-cristià, l'advocat ha d'amparar solament les causes que estimi de justícia. Mai, posar els seus coneixements i la investidura al servei de fins que no estimi nobles i enlairats.

Per aquesta vegada, hem de manifestar la nostra conformitat amb el principi sustentat pel senyor Ossorio i Gallardo. Tant de bò, pensessin com ell el cinquanta per cent dels advocats que figuren en les guies judicials d'Espanya. La sort d'aquest país, canviaria, a bon segur, radicalment.

Hi ha qui parla d'exterminar als advocats,

Paga, que és gata

—Vinguen dineros ans no se m'acabin les contemplacions.

considerant-los perjudicials al bon ordre de les repúbliques. Déu ens lliuri de portar el nostre judici a tal extrem.

Sí, hem de fer constar que no hi ha injustícia, ni embolic d'importància, que no tinga al seu darrera el corresponent advocat.

El senyor Ossorio i Gallardo, trenca una llarga llança en favor de la dignificació de la carrera.

No serem nosaltres els que li regategem l'aplaudiment.

Un mínim d'estafa

l'altre dia a l'Audiència va veure's una causa per estafa, quin motiu ens ha fet molta gràcia per la insignificància de la denúncia: dos passatgers del ferrocarril de Sarrià a Barcelona viatjaven en segona, havent pres bitllet de tercera, en el trajecte de Gràcia a la capital.

Cal suposar que els dos individus, o estarien de broma i farien una caparrada, ben lluny d'esperançar les tristes conseqüències del seu caprici; o fugirien de la incomoditat d'un plé a vessar, ben refiats del seny de qui descobris la petita irregularitat comesa.

El cas és que's negaren a satisfer cadascú els deu cèntims de diferència, i per tal motiu ha sigut qualificada la seva acció d'estafa.

A nosaltres ens sembla que l'inspector n'ha fet un gra massa, i que li hauria escarregat més no portar a la publicitat un assumpte tan nimi, perjudicant a dues persones. I del nostre parer degué ésser el fiscal, puig que, un cop practicada la prova, retirà l'acusació, mantenint-la l'acusador privat.

Val la pena de meditar sobres aquest cas i replicar contra el procedir aspre de l'acusador ridícul.

Suposem que els dos individus han pujat al tramvia sense bitllet, i als requeriments de l'inspector es neguen a abonar el seu import i recarrec. Això seria estafa, encara que no fos de més bulto que dels deu cèntims que ara s'exigien. Amb tot, el cas seria molt diferent i el delictes més rellevant.

Què fan les companyies, quan per excés de passatge s'omplen plataformes i pasadissos de passatgers a peu dret, abarroats, rebent empentes i patacades? No se'ls priva de seient i comoditat, exposant-los a perjudicis

que no abona el reglament, ni té per a res en compte la companyia burleta de tota mena de lleis?

En el cas que'ns ocupa es veu una mica massa el prurid d'una companyia per a no deixar passar la més petita falta per part del públic, no volguent esmentar els propis grossos abusos que contra aqueix públic se fan.

Es tan ridícula la pretensió de qualificar d'estafa un fet qui sap si motivat pel contrapunt, fill d'una paraula inconvenient, o d'una mirada engrunyida, o d'un gest inadequat, que a nosaltres ens ha fet riure i després ens ha matat la rialla, descobrint la procacitat egoista d'una empresa que, més o menys que altres empreses consemblants, prenen per bons els diners que han anat a les seves arques pel camí arbitrari de l'abús i de la manca d'escrúpols.

A. COSTA I SENDRA

Espurnall anticlerical

Els factors que componen la religió catòlica són la mercantilitat, les conveniències, el fanatisme i els fastes oficial i particular.

Mai havia anat tan avall del desprestigi la religió catòlica com als nostres temps. I és que la explotació simoniaca i la adaptament a totes les mondanitats han pres grans proporcions.

Les festes de la *Coronació* de Sant Josep no constitueixen sols una opereta còmica de aparositat vienesa, també tingueren sa part tràgica. El pal d'una bandera caigué damunt d'uns pobres comparses, d'uns *anònims*, ferint a uns i llevant la vida a altres. Es diu si ben garbellat hi hauria responsabilitat per a la arxi-influent congregació. Més la justícia dels homes és a voltes tan *benèvola*.

Censura

Censura

A les festes de dita Coronació un urbà que junt amb dos municipals de gala privava l'accés a la escala del Temple, fou replicat per un concurrent qui exclamà:

—Ah, es dir que a la casa de Déu que es fa de tots no pot entrar-s'hi?

—No, avui sols hi entren els distingits—contestà amb bona fe el guàrdia.

—Ah sí? que són potser els qui porten certes faramelles—contestà irònicament el paisà.

—Sí—digué l'urbà—i seguint l'ironia, afegí: oh abans anaven descalços els representants de Déu i ara van en automòvil.

Ademés, és recullen aqueixos dies, del poble—adhuc dels béns catòlics—exclamacions com la següent, en prodigalitat:

—Què'n farà Sant Josep de la Corona de brillants! En canvi amb són valor s'haurien pogut fer moltes bones obres!

Decididament, el poble és el gran sincer!
A. F. i B.

Censura

Censura

Censura

REPICS

Gràcies, però no hi ha de què.

Els organitzadors de la ja famosa revista de sometents que ha de tenir lloc demà al Passeig de Gràcia han tingut la idem de enviar-nos una tarja de convit.

Firma el document: «El Cabo de Somatenes». Però no porta cap nom.

I com que «por el cabo se saca el oillo», no havent hi el nom del cabo, no podem treure'n l'entrellat.

Així es que, no sabent qui és que'ns convida, no hi anirem.

Al fin... y al cabo, no hi deurem perdre gran cosa.

En la formidable lluita declarada a Anglaterra entre els obrers i la burgesia, aquesta darrera amparada pel Govern d'En Lloy i George, sembla que a darrera hora s'ha iniciat una treva.

Una treva que fa olor de derrota per als treballadors, duen uns.

El fuster de Nazareth

—Ve't-aquí en lo que para tot el vostre fervor cristià: en uns quants focs de artifici.

Les declaracions de l'Alba, a França

En Joan Espanyol.—Deixa'l dir, noia, que aquest soci et vol ensarronar.

Una treva que resultarà a la llarga una inevitable victòria per a la Tríplice Obrera, asseguren altres.

Lo millor és esperar. Aprenuem dels mateixos anglesos que no's precipiten, i poc a poc van fent feina.

Feina callada, constant i pacient, que és la que dona millors resultats.

Censura

Censura

S'ha constituït a Barcelona un «Círculo Ciervista»

Ve't-aquí una cosa que no hauríem cregut mai: que hi pogués haver a Barcelona ambient i calor i... personalitats per a un casino dedicat al petit dictador de 1909.

Però és possible?—un hom se pregunta—Quants socis seran?

I a un hom se li acut la resposta en vers:

«Quatre emplets del carril,
que esperant promeses vanes
tocant pitos i campanes
faran soroll com cent mil.»

Censura

Tota aquella patuleia de estrangers que van venir per a la famosa Conferència dels Transports, han acabat les seves tasques.

Un mes i mig de xerrameca, els deu haver deixat la boca ben aixuta, i amb ganes de entornar se'n a casa.

Però... aqueixos faran com les ballarines de les companyies russes, italianes o sueques que venen aquí per una temporada...

Un cop tasten el nostre clima i la nostra grimegia... lloguen pis... i s'hi queden.

Dimarts sortirà de Barcelona la primera expedició de romeus místics cap a Lourdes.

Tots els expedicionaris, sans i malalts, van a adorar la famosa Bernadeta en cerca del miracle.

El que han de mirar que no els faci com Sant Josep de la Muntanya: un miracle a l'inversa.

Qui ho diu que no's desperten aviat?

Els tradicionalistes han anunciat ja públicament que lluitaran de ferm en les pròximes eleccions de diputats provincials.

Lluitaran com braus, com lleons, com feres, en una paraula, per a tots els districtes menys pel de Tarrassa-Sabadell, que està verd i sembla que no madurarà.

Els il·lustres carlinots podrien afegir:

—I pensem guanyar la lluita,
si la «gira» no se'n «fruita».

Designat pel Govern, i al objecte de presidir l'inauguració de la segona Fira de Mostres, ha arribat el ministre del Treball, conde de Lizárraga.

... Censura ... Censura ...
... Censura ...

Censura

Un coronel de exèrcit, molt baixet d'estatura i de pronunciat abdòmen, però molt pressumit i molt elegantó, passa revista als seus quintos.

Encarant-se amb un d'ells, li pregunta:

—Quines són les insígnies de coronel?

El quinto permanence mut.

—No ho saps?... Aveiam... ¿Qui soc jo?

—El senyor coronel del regiment.

—Però, pel carrer, si em trobessis pel carrer... ¿en què m'ho coneixeries que soc el coronel?

—En la panxa, que la té molt abultada i molt rodona.

Aquest número ha passat per la censura governativa